

[Weikop.]

jeg dertil sige, at jeg skeler ikke i denne sag. Men er der egentlig noget ejendommeligt i, at et medlem af et udvalg, når man får henvendelser fra samtlige kommuneorganisationer om, at de ønsker den procent, der er angivet, nedsat, så tager det spørgsmål op? Jeg kunne meget vel tænke mig, at det ærede medlem hr. Peter Jørgensen, når han sidder i andre udvalg, hvor man får henvendelser fra meget betydende organisationer, også ville skele til sådanne henvendelser; det tror jeg ærlig talt det ærede medlem hr. Peter Jørgensen ville gøre, og han er aldrig blevet skelejet af den grund.

Man har talt om de tekniske skolers interesser, og hertil må jeg sige, at de tekniske skolers interesser er ganske godt varetaget i denne lovgivning, og det glæder jeg mig over, og det har jeg arbejdet meget, meget stærkt med på. Den ordning, som vi endelig fandt, er jeg gået med til, og det ærede medlem hr. Peter Jørgensen er også gået med til den, og jeg tror, vi ved afslutningen af denne debat skal sige: vi er kommet et godt skridt videre, og vi har nået et godt resultat.

Jeg kunne måske føje til, at jeg glæder mig over for mit eget vedkommende, at der dog har været én mand i udvalget, der har arbejdet for samtlige kommuners interesser her i landet. Jeg vil gerne føje til — nu kommer vi til kommunerne igen — at det forekommer mig helt rimeligt, at kommunernes tilskud først får virkning fra den 1. april 1965, al den stund kommunerne hele landet over for længst har lagt deres budgetter og er inde i det nye regnskabsår, og nu dumper der så pludselig en ny lov ind, som pålægger kommunerne større udgifter. Jeg går ud fra, at det ærede medlem hr. Peter Jørgensen er ganske enig med mig også i denne betragtning, så jeg tror ikke, vi er så fjernt fra hinanden, men jeg forstår, at det andet nu var noget, der skulle siges.

Når jeg før tillod mig at sige, at både den højtærede minister og udvalgsmedlemmerne havde travlt, må jeg tilføje, at hastværket i alt fald ikke førte til, at den højtærede minister ikke viste sig forhandlingsvillig; jeg finder god grund til at takke den højtærede minister for hans store forhandlingsvillighed; den har jo også ført til en enstemmig

betænkning, til enighed om de ændringsforslag, der er stillet, og hvis vedtagelse jeg gerne vil anbefale.

Vi får her en lov, der jo egentlig giver ikke alene et godt grundlag, men også et mere sikkert grundlag end hidtil for hele denne uddannelse af de unge. Og hvad der er mindst lige så vigtigt: industrien og håndværket får herigennem sikkerhed for, at de kan få en veluddannet arbejdskraft, hvad der jo er en forudsætning både for industriens og håndværkets konkurrenceevne i fremtiden. Jeg er temmelig sikker på, at både industri og håndværk vil forstå, jeg vil ikke sige at udnytte, men at benytte denne lov, og også vil støtte alle de bestræbelser, der vil blive gjort fra skolernes side, og hvis der eventuelt engang skulle mangle en sjettedel af midlerne til en bygning, kunne det også godt være, at industriorganisationer og arbejdsgiverorganisationer ville sige: vi er så stærkt interesserede i denne uddannelse, at vi også vil støtte dette.

Hermed anbefaler jeg lovforslaget.

Helge Larsen: Der har især været to problemer, som vi har måttet beskæftige os med i udvalget, nemlig spørgsmålet om de foreningsejede skoler og spørgsmålet om, hvor stor en andel af udgifterne der skal betales af kommunerne. Vi har jo alle været klar over, at de foreningsejede handelsskoler og de foreninger, der står bag disse skoler, har gjort et meget stort arbejde med opbygningen af denne handelsundervisning. Det stod imidlertid også klart for mig og mit parti, at skulle man ændre bestemmelserne, så der kunne gives statsrefusion op til 100 pct. af udgifterne til disse skoler, måtte man finde mulighed for, at staten og kommunerne blev repræsenteret i disse skolers ledelse, og sikkerhed for, at eventuelle midler kom undervisningen til gode. Det lykkedes jo — det er jeg glad for — under udvalgsarbejdet at finde frem til en løsning på disse problemer, og jeg tror, vi alle kan være særdeles glade og tilfredse med den ordning, der nu er nået.

Hvad angår spørgsmålet om statens og kommunernes andel i dækningen af udgifterne, er der én ting, der ligger ganske klar, nemlig at disse udgifter skal dækkes, og udgifterne vil ved den forbedring af undervisningen, som sker med loven, også blive